

És l'hora de la radicalització de persones, empreses, societat en general i de defensar Catalunya

written by Josep Maria Mas | 31 de gener de 2021

Ha arribat l'hora, és l'ara o mai, el nostre fossar o la nostra Renaixença, l'orgull català o un postpartidisme de pactes estèrils i enganys diaris, que ens enterri la sobirania guanyada a les urnes del 1r d'octubre de 2017 durant les pròximes dècades.

No és estrany que en general el copsar social escoltat a peu de carrer, hagi estat sorpresiu i d'un creixement continuat, en un silenci eixordador i d'una indignació vers els polítics, que arriba al moll de l'os dels fonaments democràtics i sentit comú de cadascú de nosaltres.

Us explicaré una història... la meva, que crec pot ser perfectament "la teva".

Sóc el que els joves d'avui en diuen un Boomer, un fill del Baby Boom dels anys 60-70, que nascut en les acaballes del franquisme institucional sols tenia per veure un canal de TV, a les pel·lícules les censuraven i ponderaven amb els "rombes", on l'escola dels anys 80 es començava a escoltar la mateixa llengua que a casa, on la minoria érem *nantros* (o això hem cregut sempre)...

Sóc crescut en una adolescència de carències, però alhora grans oportunitats de sortides laborals, educatives i formatives. Miraven enrere i vèiem un camí fet pels pares, miraven endavant i somiàvem en el nostre cotxe (encara no teníem mòbils i xarxes), ens enamoraven a les discoteques i ens casàvem per formar una família amb una hipoteca no gaire

difícil de pagar.

Treballàvem, així vam passar els 90, els 2000.

Vam arribar al 2010 i van passar coses...

Per un de la meva generació (com totes tenen lo seu, suposo), el trencament i el pas de ser assenyat a ser desconfiat i radicalment disposat a tot, ha estat un procés, un camí, una empenta endavant sense quasi voler-ho, per reacció més que per voluntat, per defensa necessària, per orgull i dignitat.

Els esdeveniments de finals de la dècada, amb la primera gran crisi mundial bancària per culpa del desbocament especulatiu i l'endeutament massiu sense control a la classe mitjana en general, als autònoms, empreses i famílies, va suposar en principi un correctiu pedagògic que amb el temps va esdevenir una interiorització de frustració immensa en el sistema.

Vam pensar que tot estava dominat per quatre "de dalt" i ens vam culpar...

En el conformisme i resignació que havíem de passar el túnel fosc de la dècada de decreixement econòmic, va arribar aquell esdeveniment que mai haguessis esperat, per confiats i assenyats que som els catalans.

Un tribunal que desconeixíem la majoria de les persones, va rebentar, embrutar, estisorar, escopir i judicialitzar un text que és fruit de la construcció nacional d'una terra mil·lenària amb les institucions i emprenedories més antigues d'Europa.

La societat ens autoorganitzem sobiranament des de la base, amb la gent i mitjançant el vot, entreguem la responsabilitat del nostre mandat als representants d'una democràcia (en teoria moderna), perquè des del Poder Legislatiu, al nostre Parlament creïn els mecanismes d'ordre, entesa i Justícia per a avançar en la millora social, el respecte i creixement, amb

igualtat i futur.

2010 va ser la metxa que va començar a cremar, el detonant mental per a la societat catalana i el començament de les mobilitzacions socials als carrers, a les institucions, a les xerrades i discurs mediàtic. Va començar amb l'encapçalament polític de les marxes socials i apoderament, l'inici de les xarxes socials, l'arribada de nous actors exprés fora de les vies generalistes de la política de sempre. Va ser la dècada del simbolisme, de les associacions culturals i socials que feien un pas al capdavant, de les manifestacions lúdiques, les samarretes, els liris i els somriures.

Ens crèiem en una democràcia escandinava (suposo) i de floretes, com un Maig del 68 potser...

Van arribar les urnes, l'orgull democràtic, la conjunció social de classes transversalment diverses en pensament ideològic, la defensa de la terra, el *no pasaran*, el coratge polític, la sublevació enfront d'un Estat podrit de democràcia en avall.

I van arribar les ràtzies, els cops, la sang, les urnes robades per instructors del Poder Judicial que defensaven una unitat nacional inventada i que jo NO vaig poder votar quan se la van repartir amb una "transició" que alhora va ser un canvi d'uniformes, lligant de peus i mans la sobirania popular a través de l'acord i complicitat dels poders de l'Estat, en la sacrosanta figura d'un cap d'estat nomenat pel dictador.

I ara que Catalunya, després de segles i dècades d'aguantar els menyspreus i maltractament cultural, econòmic, social, polític i empresarial, ara ens tapen les ganes de fer una consulta per decidir què volem ser com a societat, la mateixa que sobiranament decideix i els vota cada quatre anys i sosté una farsa que les porres i les presons han explicat i explicat de forma contundent i clara.

Hem arribat al 2020 i estan passant coses...

Ja no sé quantes “voltes” polítiques he donat a la meua vida d'elector confiat en el sistema, ja sé finalment en qui no confiar, he descobert la sistemàtica processal de la partitocràcia catalana i les seves aliances gremials a tort i a dret, aquí i allà.

Sé què els hi agrada i frisen per apaivagar i encapçalar tota quota d'apoderament social, per a conservar els seus estatus (que no Estatuts), evidentment de comú acord i fent-los el joc als del Règim aquell dels “rombes”, recordeu?

Ens diuen i indueixen per passiva i per activa al que hem de creure i que estem “l·ligats” per les lleis que arriben de la supremacia i la Constitució, però no ens expliquen que la primera és dominada pels hereus del dictador i la segona és una gàbia legal impenetrable de togats de l'ala antidemocràtica.

I és quan un com jo diu **PROU** i agafa partit.

Deixes a un costat les obligacions, et despulles de temors, doncs res hi perds.

Agafes la Responsabilitat i t'entregues a un moviment social de gran recorregut, per a trencar motlles i demostrar que units transversalment, incrèduls, valents, intel·ligents, decidits, hem d'aturar les dinàmiques institucionals de la democràcia presonera i alliberar el nostre futur amb l'activisme polític. I llavors, quan veus a qui tens al costat i a qui tens davant, penses...

És la lluita que sempre he volgut lliurar!

Vam votar, vam guanyar i guanyarem sempre.